

indgået med Gud, ved at have stolet på jeres egen dømmekraft eller ved at have pralet af jeres egen visdom.

Hvis det er tilfældet, formaner jeg jer til at omvende jer og komme tilbage på den rigtige vej.

Et barnebarn ringede en gang til sin bedstefar for at ønske ham tillykke med fødselsdagen. Han spurgte ham, hvor gammel han var. Han sagde, at han var 70 år. Barnebarnet tænkte sig om et øjeblik og spurgte derefter: »Bedstefar, begyndte du helt fra begyndelsen med 1?«

Under barndommen og ungdommen tror folk, at de aldrig bliver ældre. Tanken om døden tager ikke fat – det er for meget, meget gamle mennesker – og at nå til det punkt er stadig en evighed derfra. Efterhånden går tiden, månederne og årtiderne skifter, og rynkerne begynder at komme frem, energien forsvinder, behovet for lægebesøg vokser og så videre.

Dagen kommer, hvor vi igen skal mødes med vor Forløser og Frelser, Jesus Kristus. Jeg beder indtrængende om, at vi ved den hellige og uovertrufne hændelse kan genkende ham på grund af den kundskab, vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans belæringer. Han vil vise os mærkerne i sine hænder og fødder, og vi vil slutte os til ham i en evig omfavnelser og græde af glæde over at have fulgt hans vej.

Jeg vidner for jordens fire hjørner om, at Jesus Kristus lever. Han formaner os: »Lyt, o I jordens folkeslag, og hør ordene fra den Gud, som har skabt jer« (L&P 43:23). Må vi evne at gribe, give agt på, forstå og på korrekt vis fortolke budskabet om »den Gud, som har skabt [os]«, så vi ikke kommer væk fra hans vej, det beder jeg indtrængende om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste W. Craig Zwick
De Halvfjerds

Hvad tænker du på?

Jeg beder jer indtrængende om at øve jer i at stille dette spørgsmål og tage hensyn til andres synspunkt: »Hvad tænker du på?«

For 41 år siden steg jeg ind på førersædet af en lastbil sammen med min smukke hustru, Jan, og vores lille søn, Scotty. Vi skulle transportere et stort læs byggematerialer gennem adskillige stater.

Dengang fandtes der ikke regler om seler eller babysæder, så min hustru holdt vores dyrebare dreng i sine arme. Hendes kommentar, »Vi er godt nok højt oppe«, burde have givet mig et vink med en vognstang om, at hun følte sig urolig.

Da vi kørte ned af det historiske Donner Pass, en stejl del af motorvejen, blev førerhuset pludseligt og uventet fyldt med tyk røg, som gjorde det svært at se. Vi kunne næsten ikke se eller trække vejret.

Med en kæmpe sætternavn er bremserne ikke nok til at stoppe hurtigt. Ved hjælp af motorbremsen og ved at gear ned forsøgte jeg febrilsk at stoppe lastbilen.

Lige som jeg kørte ind til siden, men før vi standsede helt, åbnede min hustru døren og hoppede ud med vores dreng i armene. Jeg så hjælpeløst til, da de faldt omkuld i støvet.

Lige så snart jeg havde fået stoppet, styrtede jeg ud af det røgfylde førerhus. Med adrenalinen pumpende løb jeg gennem sten og ukrudt og tog

dem i mine arme. Jans arme og albuer var medtagne og blødte, men heldigvis trak hun og vores søn stadigvæk vejret. Jeg holdt dem blot tæt ind til mig, idet støvet lagde sig ved siden af motorvejen.

Da mit hjerte igen slog normalt, og jeg fik vejret, røg det ud af mig: »Hvad i alverden tænkte du på? Ved du, hvor farligt det var? I kunne være blevet slået ihjel!«

Hun så tilbage på mig med tårer ned af sine snavsede kinder og sagde noget, der gennemborede mit hjerte og stadig genlyder i mine ører: »Jeg forsøgte bare at redde vores søn.«

I det øjeblik indså jeg, at hun havde troet, at der var ild i motoren, frygtet, at lastbilen ville eksplodere, og at vi ville dø. Jeg vidste derimod, at det var en elektrisk fejl – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min smukke hustru, strøg blidt vores lille søn over hovedet og undrede mig over, hvor modig en kvinde hun var.

Denne situation kunne følelsesmæssigt have været lige så farlig som vores motorbrand. Efter en tids stilhed, hvor vi hver især syntes, at den anden person var urimelig, udtrykte vi endelig det, der lå til grund for vores voldsomme udbrud. Da vi fortalte hinanden om kærligheden

til og frygten for den andens sikkerhed, undgik vi, at det farlige uheld blev ødelæggende for vores dyrebare ægteskab.

Paulus sagde advarende: »Intet råddent ord må udgå af jeres mund, kun et godt ord til nødvendig opbyggelse, så det kan blive til velsignelse for dem, der hører det« (Ef 4:29). Hans ord genlyder med en vis renhed.

Hvad betyder vendingen »intet råddent ord« for jer? Vi oplever alle regelmæssigt vredesudbrud – vore egne eller andres. Vi har set ukontrolleret vrede eksplodere i det offentlige rum. Vi har oplevet det som et slags »elektrisk chok« ved sportsbegivenheder, på den politiske scene og selv i vores eget hjem.

Børn taler somme tider til deres elskede forældre med tunger, der er så skarpe som knive. Ægtefæller, der har været fælles om nogle af livets bedste og givende oplevelser, mister tålmodigheden med hinanden og løfter deres stemme. Vi har alle, selvom vi er en kærlig himmelsk Faders pagtsbørn, angret, at vi har draget forhastede konklusioner og talt med manglende respekt

og stødende ord, før vi forstod en situation fra en andens synspunkt. Vi har alle haft mulighed for at lære, hvordan ødelæggende ord kan ændre en situation fra farlig til livsfarlig.

Et brev fra Det Første Præsidentskab beskrev det for nyligt meget tydeligt: »Jesu Kristi evangelium lærer os at elske og behandle alle mennesker med venlighed, hensyn og høflighed – selv når vi er uenige« (Brev fra Det Første Præsidentskab om vielse af par af samme køn, 6. mar. 2014). Hvilken mesterlig påmindelse om, at vi kan og bør deltage i en høflig samtale, især når vi ser verden fra forskellige perspektiver.

I Ordsprogenes Bog får vi følgende råd: »Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme« (Ordsp 15:1). Et »mildt svar« består af et fornuftigt svar – disciplinerede ord fra et ydmygt hjerte. Det betyder ikke, at vi aldrig kan tale direkte, eller at vi går på kompromis med en doktrinær sandhed. Ord, der er bestemte med hensyn til informationen, kan være blide i ånden.

Mormons Bog indeholder et slående eksempel på positivt sprogbrug

i forbindelse med en ægteskabelig uenighed. Sarija og Lehis sønner var blevet sendt tilbage til Jerusalem for at hente bronzepladerne og var ikke vendt tilbage. Sarija troede, at hendes sønner var i fare, og hun var fyldt af vrede og havde brug for at bebrejde nogen.

Lyt til beretningen gennem hendes søn Nefis øjne: »For [min mor] havde troet, at vi var omkommet i ørkenen; og hun havde også beklaget sig over for min far og fortalt ham, at han var en synsk mand, idet hun sagde: Se, du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke til mere, og vi omkommer i ørkenen« (1 Ne 5:2).

Lad os nu tænke over, hvad Sarija kan have tænkt på. Hun var fyldt af angst over, at hendes til tider stridslystne sønner skulle vende tilbage til det sted, hvor hendes mand var blevet truet på livet. Og hun havde byttet sit skønne hjem og venner ud med et telt i en øde ørken, mens hun stadig var fødedygtig. Næsten nedbrudt af sin frygt virker det som om, at Sarija heltemodigt, selv om det ikke var rationelt, hoppede ud fra en susende lastbil for at beskytte sin

familie. Hun udtrykte sin berettigede bekymring til sin mand i et sprog fyldt af vrede, tvivl og bebrejdelse – et sprog, som hele menneskeheden virker til at være overraskende dygtige til.

Profeten Lehi lyttede til frygten, der lå til grund for hustruens vrede. Så kom han med et disciplineret svar i et medfølelse sprog. Først anerkendte han, hvordan det måtte se ud fra hendes synspunkt: »Og [min far] talte til hende og sagde: Jeg ved, at jeg er en synsk mand ... men [hvis jeg] var blevet ved Jerusalem [ville vi] være omkommet sammen med mine brødre« (1 Ne 5:4).

Hendes mand rettede så sin opmærksomhed mod hendes frygt for deres sønners velbefindende, idet Helligånden uden tvivl vidnede for ham, og sagde:

»Men se, jeg har fået et forjættet land, hvilket jeg fryder mig ved, ja, og jeg ved, at Herren vil udfri mine sønner af Labans hænder ...

Og med et sådant sprog trøstede min far, Lehi, min mor ... angående os, mens vi rejste i ørkenen (1 Ne 5:5–6).

I dag eksisterer der et stort behov for, at mænd og kvinder viser respekt for hinanden på trods af trosretning

og adfærd og på trods af dybe kløfter og modstridende dagsordener. Det er umuligt at vide alt, der rører sig i vores hoved og hjerte eller endda fuldstændig forstå omstændighederne bag de prøvelser og valg, som vi alle møder.

Hvad ville der ske med det »råd[ne] ord«, som Paulus talte om, hvis vi som udgangspunkt først og fremmest har venlighed og medfølelse for andres oplevelse? Selv om jeg er fuldt ud klar over mine begrænsninger, ufuldkomnheder og skarpe kanter, beder jeg jer indtrængende om at øve jer i at stille dette spørgsmål og tage hensyn til andres synspunkt: »Hvad tænker du på?«

Husk, at Herren overraskede Samuel og Saul ved at vælge en lille

hyrdedreng, David af Betlehem, som Israels konge. Herren sagde til sin profet: »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7).

Da førerhuset blev fyldt med røg, handlede min hustru meget modigt på en måde, som hun troede ville beskytte vores søn. Jeg handlede også beskyttende, da jeg stillede spørgsmål ved hendes valg. Overraskende nok betød det ikke noget, hvem der havde mest ret. Det, der betød noget, var at lytte til hinanden og forstå den andens synsvinkel.

Villigheden til at se igennem andres øjne kan ændre et »råddent ord« til »velsignelse«. Apostlen Paulus forstod dette, og på en eller anden måde kan vi alle komme til at opleve det. Det ændrer eller løser måske ikke problemet, men endnu vigtigere er det nok, om den velsignelse vil ændre os.

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at vi kan »velsigne« gennem et omsorgsfuldt sprog, når Helligåndsgaven, som vi har fremmet, gennemtrænger vores hjerte med medfølelse for andres følelser og bevæggrunde. Det gør os i stand til at ændre farlige situationer til hellige steder. Jeg vidner om en kærlig Frelser, der »ser på [vores] hjerte« og er interesseret i, hvad vi tænker. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

